Peynirden Nefret Eden Fare

Ebru Mina TOMURCUK

Peynirden Nefret Eden Fare

Ebru Mina TOMURCUK

Milo adlı fare, büyük bir meşe ağacının köklerinin altındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Yumuşak, sıcak gri tüyleri, krem rengi bir karnı ve büyükannesinin onun için ördüğü hardal sarısı bir atkısı vardı. Her sabah yuva peynir kokardı. Ailesi peyniri dünyadaki her şeyden çok severdi. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde peynir yerlerdi.

Milo peyniri sevmezdi. Aslında hiç sevmezdi. Kokusu burnunu kıvırtır, tadı bıyıklarını sarkıtırdı. Ama hiçbir şey söylemezdi. Ailesinin duygularını kırmak istemezdi. Bu yüzden her sabah minicik bir parça kemirir ve titrek bir gülümsemeyle gülümserdi. Kocaman kahverengi gözleri endişeli görünürdü.

Güneşli bir gün, Milo'nun arkadaşı Poppy yuvanın kapısını çaldı. Poppy, gök mavisi bir önlük giyen ve saçında kırmızı bir kurdele olan bal kahverengisi bir fareydi. Her zaman neşeli ve planlarla doluydu. 'Milo!' diye ciyakladı. 'Yarın piknik yapalım! Finn ile Büyükbaba Rowan'ı davet edeceğim. Bir sürü farklı yiyecek getireceğiz!' Milo'nun midesi hafifçe döndü.

Evde Milo'nun ailesi piknik için peynirli börekler ve peynirli rulolar yapmakla meşguldü. Milo göğsünde ağır bir yumru hissetti. Bütün gün peynir yemek istemiyordu. Küçük taburesine oturdu ve atkısını büktü. Büyükbabası Rowan fark etti. Yuvarlak gözlükler ve yeşil bir hırka giyiyordu. 'Ne oldu, küçüğüm?' diye nazikçe sordu.

Milo derin bir nefes aldı. 'Büyükbaba, ben peyniri sevmiyorum,' diye fısıldadı. 'Ama ailemizdeki herkes seviyor. Farklı olmak istemiyorum.' Büyükbaba Rowan gülümsedi ve Milo'nun patisini okşadı. 'Farklı olmak kötü değildir, Milo. Ben peyniri severim, ama bu senin de sevmen gerektiği anlamına gelmez. Herkesin kendi zevki vardır.' Milo kendini biraz daha iyi hissetti, ama yine de piknik için endişeleniyordu.

Ertesi sabah Milo atkısını ve küçük kahverengi çantasını taktı. Arkadaşlarıyla çayırın kenarında buluştu. Poppy'nin büyük bir sepeti vardı. Kıvrık kulağı ve turuncu çizgili gömleği olan sıska bir fare olan Finn, yeşil bir sırt çantası taşıyordu. 'Elma getirdim!' dedi Finn kocaman bir gülümsemeyle. 'Ben de meyveler ve taze ekmek getirdim,' dedi Poppy. Milo'nun gözleri kocaman açıldı.

Şırıl şırıl akan bir derenin yanında güneşli bir yer buldular ve kareli bir örtü serdiler. Poppy sepeti açtı. Elmalar, meyveler, ekmek ve büyük sarı bir peynir tekerleği çıktı. Milo'nun içi burkuldu. Peynir tam ortadaydı. Ona baktı ve bıyıkları sarktı. Finn fark etti. 'İyi misin, Milo?' diye sordu.

Milo iyi olduğunu söylemek istedi, ama duyguları çok büyüktü. Bir derin nefes daha aldı. 'Ben peyniri pek sevmiyorum,' dedi sessizce. 'Özür dilerim.' Patilerine baktı. Arkadaşlarının güleceğini bekledi. Ama kimse gülmedi. Poppy peyniri bıraktı ve yaklaştı. 'Sorun değil, Milo,' dedi yumuşacık bir sesle. 'Herkes farklı şeylerden hoşlanır.'

Finn başını salladı. 'Ben meyveleri sevmem,' dedi. 'Ama yine de getiriyorum çünkü Poppy onları seviyor.' Poppy gülümsedi. 'Ben de elmaları sevmem, ama Finn onları seviyor.' Milo başını kaldırdı. Arkadaşları onunla alay etmiyordu. Onu dinliyorlardı. Yeni gelmiş olan Büyükbaba Rowan, bastonuna yaslanarak, 'Gördün mü, Milo? Burada farklı zevkler hoş karşılanır,' dedi.

Poppy sepete uzandı ve parlak kırmızı bir elma çıkardı. 'Al, Milo,' dedi. 'Bunu dene.' Milo bir ısırık aldı. Çıtır! Tatlı ve suluydu. Finn ona fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak bir dilim taze ekmek uzattı. Milo onu birkaç meyveyle denedi. Nefisdi! Bir yemekte hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Milo'nun gözleri parladı. 'Bu şimdiye kadarki en güzel piknik!' dedi. Arkadaşları sevinçle bağırdı. Yediler, güldüler ve hikâyeler anlattılar. Milo artık kendini kötü anlamda farklı hissetmiyordu. Kendini özel hissediyordu. Poppy papatyalardan bir taç yaptı ve Finn komik bir dans yaptı. Peynir bile Milo'yu rahatsız etmedi. Eğlenmekle çok meşguldü.

Güneş batmaya başladığında Milo'nun içi ısındı. Önemli bir şey öğrenmişti. 'Dinlediğiniz için teşekkür ederim,' dedi arkadaşlarına. 'Beni garip bulacağınızdan korkmuştum.' Poppy başını salladı. 'Arkadaşlar alay etmez. Arkadaşlar nasıl hissettiğinle ilgilenir.' Büyükbaba Rowan başını salladı. 'Ve gerçek arkadaşlar birbirlerinin seçimlerine saygı duyar.'

Milo mutlu bir kalple eve döndü. O akşam ailesi yine peynir yedi, ama Milo bir elma ve biraz ekmek yedi. Kimse onunla alay etmedi. Annesi ona sarıldı. 'Bize söylediğin için sevindim,' dedi. Milo gülümsedi. Duyguları konusunda dürüst olmanın sorun olmadığını biliyordu. Ve arkadaşlarının her zaman yanında olacağını biliyordu.

O günden sonra Milo bir daha peyniri seviyormuş gibi yapmadı. Aile yemeklerine kendi atıştırmalıklarını getirdi ve kimse buna aldırmadı. Arkadaşları onu sık sık birçok farklı yiyeceğin olduğu pikniklere davet etti. Milo herkesin farklı şeylerden hoşlandığını ve bunun tamamen sorun olmadığını öğrendi. Önemli olan nazik olmak ve dinlemekti.

Milo'nun hardal sarısı atkısı onu hâlâ sıcak tutuyordu ve çantasında en sevdiği atıştırmalıklar vardı: elmalar, meyveler ve ekmek. Bazen Büyükbaba Rowan ona atıştırmalıkta katılırdı ve dünyadaki tüm farklı yiyecekler hakkında konuşurlardı. Milo, duygularına saygı duyan bir ailesi ve arkadaşları olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Artık kendisi olmaktan korkmuyordu.

Ve eğer bir gün büyük meşe ağacını ziyaret ederseniz, Milo'yu arkadaşlarıyla piknik yaparken görebilirsiniz. Peyniri sevenler için her zaman bolca peynir, sevmeyenler için de bolca elma ve meyve vardır. Çünkü Milo'nun pikniklerinde herkes hoş karşılanır ve her zevke saygı duyulur. Bu da her şeyin en güzel ziyafetidir.